

SVAITĖ PASLAPČIŲ.
SVAITĖ BEPROTYBĖS.
SVAITĖ PAVOGTI SESERS GYVENIMĄ.

KLASTA
SICILIJOJ

CHLOÉ ESPOSITO

baltos lankos

Chloé Esposito

Klasta Sicilijoj

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Pastaba

Prieš verčiant toliau, jums derėtų šį tą žinoti: mano širdis ne vietoje. Kaip ir skrandis, kepenys, blužnis. Visi mano vidaus organai yra priešingoje pusėje, būtent ten, kur neturėtų būti. Aš sukurta atbulomis rankomis, esu gamtos klaida. Septynių milijardų šioje planetoje gyvenančių žmonių širdis kairėje. Manoji – dešinėje. Jums neatrodo, kad tai ženklas?

Mano sesers širdis yra ten, kur ir turėtų būti. Elizabetė tobula iki panagių. Aš – veidrodinis sesers atvaizdas, tamsioji pusė, šešėlis. Ji gera, o aš bloga. Ji dešiniarankė, o aš kairiarankė. Itališkai žodis „kairė“ yra „sinistra“. Aš – blogoji sesuo, *sinister*. Betė – angelas, o kas aš? Pala...

O juokingiausia, kad iš pirmo žvilgsnio tarp mūsų neįžvelgsite jokio skirtumo. Iš pažiūros mes – identiškos dvynės, bet nudirkite odą ir iš nuostabos negalėsite atitraukti akių stebėdami, kaip susipynusios lauk virsta mano žarnos. Nesakykite, kad neįspėjau. Gražu nebus.

Jei jums įdomu, mes monozigotinės – pasidalijus Betės zigotai atsiradau aš. Tai nutiko pačioje vystymosi pradžioje, kai jos zigota tebuvo ląstelių sangrūda. Mama laukėsi vos porą dienų, o tada – op – kaip kokia gegutė iš niekur pasirodžiau aš. Betei teko dalytis savo šilta, jaukia amniotine vonia ir mamos placenta.

Gimdoj buvo ankštoka – mes ir mūsų virkštelės neturėjom daug vietos. Kai virkštelė apsvijo Betei kaklą ir užsiveržė, kuri laiką viskas kybojo ore. Nežinau, kaip tai nutiko. Aš čia niekuo dėta.

Mokslininkų nuomone, identiški dvyniai gimsta visiškai atsitiktinai. Mes vis dar mįslė – niekas nežino nei kaip, nei kodėl aš atsiradau. Kai kas tai vadina sėkme ar sutapimu, bet gamta atsitiktinumų nemėgsta. Dievas kauliukų neridena. Aš čia atkeliauvau su tikslu, žinau tai. Tik dar nenutuokiu, koks jis. Dvi svarbiausios gyvenimo dienos – kai gimsti ir kai sužinai, kodėl.

Šeštas skyrius

Taormina, Sicilija

Po velnių, mano sesuo gyvena čia?

Akyse suspindi dolerio ženklai. Vila tiesiog neįtikėtina. Tikriausiai kainuoja begalybę.

– Visa tai *tavo*?

– Paveldėjau iš tėvų.

Ak, taip. Prisimenu, Betė sakė. Jie mirė. Vargšas Ambrodžio. Jam buvo tik trylika. Trylikos, o jau milijonierius. Tiesą sakant, tai *nuostabu*. Jis tikriausiai ne itin nusiminė. Be to, pasi-sekė, kad yra vienintelis vaikas, – nereikia nieko dalytis su kokia nors snargle seserimi.

– *Ben venito!* – taria jis.

Ambrodžio atidaro dureles ir paima mane už rankos. Sėdynės tokios žemos, kad man tai praverčia, ypač su tokiais aukštakulniais. Kaip žmonės iš viso su jais paeina? Jis trukteli, aš pasiremiu į automobilio stogą ir, prisidengusi akis, markstausi prieš saulę.

– Oho.

Vaizdas kaip iš prabangios fotosesijos: *Vogue* arba *Elle*, arba *Vanity Fair*. Beveik tikiuosi ant šezlono pamatyti Džizelę

* Sveika atvykusi! (it.)

Biundchen su auksiniu bikiniu, įdegusią, su daikuriu rankoje. Kur fotoaparatai? Blykčiojančios šviesos? Spragsintys fotografai? Visa tai primena tolimus fantastinius pasaulius iš *Condé Nast Traveller* ar *Sunday Times Travel*, visus tuos svajonių namus iš „A Place in the Sun“, tik aš esu čia, vadinasi, visa tai tikra.

Sode matyti senoviniai rausvi pastatai moliniais stogais, nepriekaištingai prižiūretos pievelės, išdailinti gėlynai. Gėlės tokios gražios, kad net dainuoja: raudonos geranijos, violetinės fuksijos, visi mėlyni atspalviai, jostrai, bugenvilijos, našlaitės. Čia rojus, Edenas: rožės ir žydintys kaktusai, jazminai ir kamelijos. Vėjyje siūruoja aukštos palmės, žali jų lapai sproginėja it fejerverkai.

O tada pamatau baseiną – vėsų, gilų, viliojantį. Ryškų mėlį rėmina lavos akmens plytelės. Tamsus vanduo žvilga negailestingoje Sicilijos saulėje, atspindžiai mane akina. Veidrodiniame paviršiuje matyti palmės ir rožės – kaip Hoknio paveiksle, oazėje. Aplink stovi blyškios lininės kėdės ir skėčiai, ant netvarkingai grįsto grindinio tvyro ramybė ir tvarka. Vanduo atrodo tykus ir pernelyg viliojantis – vos susivaldau neįšokusi. Noriu taškytis kaip karšta mergiotė muzikiniame vaizdo klipe, apsimesti, kad esu atostogaujanti paauglė.

Apsisukusi įsispoksau į namą. Vila net neatrodo tikra, greičiau kaip pagautas kadras iš seno Holivudo filmo, kokio nors romantiško Federiko Felinio kūrinio, o gal „Atostogų Romoje“ filmavimo aikštelės. Akimis ieškau Odrės Hepbern ir Gregorio Peko. Aptrupėjusias sienas dengia vijokliai, jų lapai atrodo kone per žali. Ant ženklų prie durų parašyta „La Perla Nera“. Pro atvirą langą matau marmurą – užuolaidos plazda vėjyje kaip išdar-kyti debesys.

Nežinau, kiek laiko spoksau.

Man regis, sapnuoju.

Kažkas pakviečia vardu.

– Alvina?

Matau save (save gerą dieną: ne pagiriotą, sušukuotais plaukais, nupraustu veidu), bėgančią manęs link ištiestomis rankomis, ir ima sukti skrandį. Tikriausiai Betė. Keista, dveji metai – ilgas laiko tarpas. Buvau pamiršusi, ką reikia būti visumos puse... Kopija... Papildomu vaidmeniu visą sumautą gyvenimą.

– Alve! Atvykai! Dievulėliau! Tu čia! – Dvynė šoka link manęs ir stipriai sugriebia. – Negaliu patikėti! Atvykai!

– Ačiū už skrydžius. Nereikėjo, – tariau, stengdamasi įkvėpti pro jos glėbį ir rankas. Betė kvepia saldžiai, it kvėpuočiau cukraus vata. Išbučiavusi skruostus paleidžia. Pagaliau.

– Ką? Nekvailiok. Negaliu patikėti, kad iš tiesų esi čia. Nagi, leisk tau viską aprodyti.

Betė paima mane už rankos, seku jai pavymui. Nusiveda į vešlaus citrinmedžio pavėsį, pakeliui nepaliaudama džiugiai tarškėti kaip žvirblis.

– Atrodai nuostabiai. Jauskis kaip namie. Negaliu sulaukti, kada susipažinsi su Ernestu, – jis dabar miega, bet kai tik pabus, visas tavo. Kaip kelionė?

Kodėl ji taip džiaugiasi mane matydama? Pernelyg džiaugiasi. Jaudinasi. Kone *nerimauja*. Jau žiojuosi atsakyti, bet saulę uždengia vienišas debesis. Sotas staiga atvėsta ir aptemsta. Iš vilos kaip šikšnosparnis išsklendžia nuo galvos iki kojų juodai apsirėngęs vyras su juodais akiniais nuo saulės, juodai pilka skrybėle ir prieina prie ant žvyro stovinčio automobilio. Atidaręs juodo žvilgančio mikroautobuso dureles, lipa vidun. Mano sprandu nuvilnija švelnus vėjelis, nuslenka žemyn nugara. Suvirpu.

– Kas *ten*?

– Niekas.

Aha, kurgi ne.

Stebiu, kaip automobilis girgždindamas žvyrą nuvažiuoja ir lėtai ritasi ilgu, vingiuotu keliu. Elektriniai vartai tyliai prasiveria. Vyras ir jo mikroautobusas pasuka už kampo ir dingsta.

– Eikš vidun, – Betė vis nepaliauja kalbėti.

Ar ji kalba daugiau nei paprastai? O gal aš nepratusi prie nepertraukiamo jos tarškėjimo? Ambrodžio iškelia lagaminus iš bagažinės ir eina paskui mus. Nelabai klausausi, pajėgiu tik spoksooti. Aplink visko per daug, visi kiti mano pojūčiai atgrumba. Elizabetės kūnas. Elizabetės veidas. Elizabetės plaukai. Mano žvilgsnis užkliūva už įdegusio dvynės peties. Jos oda žvilga, persilieja. Pažvelgiu jai į akis, tokias gyvybingas ir ryškias. Jos saulės nubučiuoti plaukai šviesūs su paryškintomis sruogelėmis. Ji atrodo nuostabiai. Man regis, net nesidarė jokių procedūrų. Atrodo tokia tikra. Gal tai dėl gerų genų? Ne, negali būti. Matyt, kalti pinigai. Pinigai tikrai praverčia. Ji iš tiesų atrodo perpus už mane jaunesnė.

Aš Narcizas, žiūrintis į Betę. Ir įsimylintis. Perkreiptas pavvydo.

Einu paskui ją pro pavėsinę, apaugusią vijoklinėmis rožėmis, per mozaikines plyteles, Maroko kilimus. Viloje šviesu ir erdvu, užename į didingą atrijų, čia kvepia magnolijomis. Niekada nesu buvusi viešbutyje „Ritz“, bet įtariu, kad ten viskas būtų taip. Regis, viskas pagaminta iš balto marmuro, sidabro gijos šviesoje žvilga it deimantų dulkės. Gulimieji krėslai ir foteliai aptraukti kreminės ir aukso spalvų medžiaga. Ant sienų dailūs apmušalai ir damų portretai – Renesanso diduomenė prašmatniais šilkiniais drabužiais, su karoliukais plaukuose ir blizgančiais brangakmeniais: smaragdais, deimantais ir žvilgiais perlais. Einu paskui Betę pro paaukuotus veidrodžius, mūsų veidų atspindžiai driekiasi į begalybę.

„16 amžiaus... Originalios detalės...“

Betė buvo teisi, man čia be galo patinka. Bet kam nepatiktų? Niekada gyvenime nenoriu išvažiuoti.

Užlipame marmuriniais laiptais – stabteliu pasigrožėti ant sienos kabančiu paveikslu. Tai berniuko portretas – jo oda balta ir švytinti tamsiame fone. Juoda ant balto. Balta ant juodo. Jis ramiai, dailiai, angeliškai miega. Nieko gražesnio gyvenime nesu mačiusi. Betė pastebi, kad žiūriu.

– Ak, patinka? – Nusišypso.

Ketinu atsakyti, bet ji jau apsisukusi lekia aukštyn.

Stebiu, kaip jos pėdos dingsta laiptų viršuje, – ji avi blizgančias basutes su platforma ir auksiniais dirželiais. Tokias pat, kokias mačiau prekių ženklo „Prada“ vitrinoje. Tai antras gražiausias gyvenime matytas daiktas. Manau, tuos senus sportbačius išmesiu. Man vis tiek jų nereikia. Aš gi nesportuoju.

– Tavo kambarys, – taria ji ir nušvinta.

Betė atlapoja dvivėres duris ir veda į saulėtą svečių miegamąjį – jis antrame aukšte, pro langą matyti baseinas. Kambarys didžiulis kaip rūmuose: lubos dvigubai aukštesnės nei mano senajame kambaryje Arčvėjuje. Lova milžiniška, joje tilptų bent trys žmonės (o, kad man taip sektųsi...). Ant sienos kabo paveikslas su nukryžiuavimo scena, vien pagrindinės spalvos ir saulėtas mėlynas dangus. Kristus tiesiog švyti – Taorminoje visi laimingi. Kambaryje yra ir nedidelis balkonas su kaltinės geležies turėklu ir senovinė širma kampe. Braukiu pirštais per japoniškus potėpius – stilizuotas skrendantis paukštis. Ant stalelio – puokštė gėlių, kambarys pritvinkęs saldaus jų aromato.

Man užima kvapą – to per daug. Visa tai negali būti tikra, tai tik gražus sapnas. Po akimirkos ji įgnybs ir aš pabusiu. Būsiu Arčvėjuje, apsupta tinginių, ieškosiu paso, bet jo taip niekada ir nerasiu. Pasitrinu akis ir sumirksiu.

– Nupirkau tau šio bei to, jei prireiktų, – taria Betė. – Pamaniau, kad nebūsi susikrovusi daug daiktų. – Ji suplazda tankiomis „Benefit“ blakstienomis ir prikanda blizgančią apatinę lūpą. – Tikiuosi, neprieštarauji...

Burnoje prisikaupia seilių. Palei sieną išrikiuoti šeši ar septyni didžiuliai krepšiai. Ant kiekvieno puikuojasi ryškus užrašas „PRADA“ ir juodi kaspiniai. Betė apsiperko. Ir visa tai *man*? Tai štai kam jai reikėjo mano dydžio. Oho.

– Ak, nereikėjo, – pratariau. Ar taip derėtų atsakyti?

– Čia tik keli būtini reikmenys, išties... Maudymosi kostiumai, sarongai, skrybėlės nuo saulės, sijonai. Pranešk, jei reikės dar ko nors.

Iškraunu krepšius ant lovos: suknelės ir marškinėliai vis dar su etiketėmis. Gėlėtas vasariškas sijonas. Nertinukas. Vien maudymosi kostiumėlis kainuoja šešis šimtus eurų. Aš paprastai apsiperku parduotuvėje „T K Maxx“! Pirštais braukiu per prabangias medžiagas, glostau, glamonėju.

– Taip smagu tave matyti, – sako ji.

Sustoju ir pakeliu akis. Nesu tikra, kad tikiu. Niekas niekada taip nesidžiaugė mane pamatęs, na, nebent senas močiutės šuva, bet ir tai tik dėl to, kad mėgo dulkinti mano koją: „Fentonai! Fentonai! Nulipk nuo Alvinos!“

– Tai tu nebepyksti dėl...

– Vestuvių? – paklausia ji.

Nusuku žvilgsnį. Norėjau sakyti, kad Oksfordo.

– Dėl vestuvių?

Ji *vėl* mane apkabina.

– Žinai, viską jau pamiršau.

– Gerai, – sakau. Jos plaukai kvepia dieviškai, kaip gėlių pilna pieva. Gal iš tiesų atleido. Gal ji vis dėlto mane myli?

Pro atvirą langą vėjelis atneša gegutės kukavimą.
Manau, jausiuosi čia kaip namie. Bete, manau, man pavyks.

*

– Kokios arbatos norėtum? „Earl Grey“? Ceilono? „Rooibos“?
„Darjeeling“? Neseniai gautų puikaus ulongo lapelių iš Tibeto?

– Em, – numykiu. Gal galiu paprašyti čefyro arba vaikiškos juodosios?

– Paruošiu mums ulongo.

– Puiku.

Stebiu, kaip Betės nugara dingsta virtuvėje. Jos plaukai vilnija, žvilgūs šviesūs karčiai. Ji atrodo kaip barbė. Brižita Bardo. Sėdžiu ant kreminio krėslo krašto ir stengiuosi nieko neliesti, kad neištepčiau, laikausi atokiai nuo stiklinio kavos stalelio, kad nesudužtų. Man spaudžia krūtinę, lyg ši būtų apvyniota lipniaja juosta – negaliu pajudinti krūtinės ląstos. Suleidžiu nagus į mėsingą delno dalį ir laikiu grįžtančios Betės. Prakaituoju. Kaži, ko ji norėjo manęs paprašyti? Kaži, kodėl aš čia?..

Kambarys išklotas kreminiu kilimu, jo pakraščiai siuvinėti gėlėmis, vingiuotu žalios ir baltos spalvų ornamentu. Man regis, tai lelijos. Prisimenu seną kilimą Arčvėjuje, kuriame kažkas *gyveno*. Nepamenu, kad kas nors jį būtų siurbęs. Nemanau, kad iš viso turėjome siurblių. Pajudinu pirštus giliame minkštyme. Niekur nėra dėmelės. Betei tikriausiai dirba komanda.

Ant kavos stalelio – Betės ir Ambrodžio nuotrauka, sidabrinis rėmelis blizga it ką tik nupoliruotas. Jie atrodo kaip Brandželina ar kokia kita auksinė Holivudo porėlė. Peroksidiniai dantys, per plačios šypsenos – jie atrodo netikri. Šalia – mėlynai geltona porcelianinė vaza su rankomis išpieštomis citrinomis ir jostrais. Židinyt toks švarus, kad abejoju, ar kada naudotas.

– Na, štai, – prataria pro duris įplaukusi Betė ir aš krūpteliu. Ji atneša sidabrinį padėklą ir padeda ant stalelio. Paima du mažyčius arbatinukus, du trapius porceliano puodelius, dvi derančias gėlėtas lėkšteles ir simetriškai išdėlioja ant stalelio priešais mane. Iš atskirų arbatinukų įpila į puodelius arbatos, elegantiškai kaip geiša. Arbata dailiai srūva. Kokia ceremonija.

– Ar tokia spalva tau tinka, Alve? – paklausia ji. – Ne per silpna?

– Ne, gerai, – atsakau.

– Ne per stipri?

– Ne.

Pastato arbatinuką. Viskas. Kad ir ko jai reikia, tuoj sužinosiu...

– Ar norėtum cukraus? Turiu baltojo ir rudojo. Nesijaudink, jis iš etiškų gamintojų.

Ar pasirodžiau susijaudinusi?

– Ne, ačiū, – atsiliepiu.

– O gal saldiklio? Virtuvėje yra stevijos.

Kas per šūdas ta stevija? Skamba kaip lytiškai plintanti liga.

– Ne, ačiū, – atsakau.

– Man visai nesunku.

– Nenoriu.

Apsižvalgau, ieškodama pieno.

– Gal galima pieno?

– Ak, ulongas su pienu negeriamas.

– Ak.

Na, žinoma. Kokia aš kvailutė.

– Na, – prabyļu. – Norėjai ko nors paprašyti? – Bet tada mano dėmesį patraukia kas kita. Betė nuima dangtį nuo pyragų stovo, atidengdama po sidabrinio kupolu slėptą nuostabų skanumyną. Pyragą su šviesiai geltonu kremu ir dailiai išdėliotomis

kedrinėmis pinijomis. Šios atrodo paskrudusios, auksinės, gardžios... O kremas toks purus ir lengvas.

Betė mato, kaip varvinu seilę.

– *Torta de la Nonna*. Mano mėgstamiausias. Tau labai patiks.

Ji atpjauna dosnų gabalą pyrago ir paduoda trapioje lėkštelėje su sulankstyta servetėle ir mažulyte sidabrine šakute – kvėpia citrinomis ir cukraus pudra. Lėkštė išpiešta žiedais ir rožių pumpurais. Šakutė atrodo senovinė.

– Ar tu nevalgysi? – paklausiu, negalėdama patikėti, kad čia tik man.

– Ak, ne, – atsiliepia ji, – laikausi dietos: nevalgau glitimo, pieno produktų ir cukraus.

Tai kokį velnią ji valgo? Orą? Paimu šakutę ir duriu į pyragą.

– Mmm, – tariau mėgaudamasi.

Betė nusišypso.

– Sakiau.

Ji stebi, kaip kramtau.

Įsidedu dar kąsnį, dar vieną ir dar. O Dieve. Man vis negana. Ar būna skonio orgazmas? Man rodos, ką tik jį patyriau.

– Gal galima dar gabaliuką? – paprašau, atbula ranka nusi-
braukusi ir apsilaižiusi lūpas. Buvo skanu. Labai skanu.

Betės veido išraiška pasikeičia. Veidas subliūkšta. Apatinė lūpa ima riestis...

Liaujuosi kramtyti, pilna burna pyrago. O ne, ką padariau?

– Alve, trupini ant kilimo.

Septintas skyrius

– Alve? Alve? Ar tau viskas gerai?

Matyt, būsiu užsnūdusi ar atsijungusi. Sėdime vaiko kambaryje, aplink laiveliai ir tankai, žaislai ir kūdikio reikmenys: stalelis vystyklams keisti, lovelė, lentynėlė su derančių mėlynų batukų poromis, visi tokie maži ir nauji. Eilė miniatiūrinių kartoninių knygų, *Kūdikio pirmoji abėcėlė*. Jaučiuosi kaip milžinė Viktorijos laikų lėlių namelyje – man čia ne vieta.

– Ar tau viskas gerai? – klausia Betė, liesdama ranką. Atšlyju.

– Taip. – Ne. Man ne viskas gerai. Ko ji nori? Kas čia vyksta? Ji juk pakvietė čia ne mamyčių ir vaikučių žaisti. Atvažiavau ne arbatos atsigerti.

Ernis plačiai, paikai šypsosi ir lūpų kampučiais pučia mažyčius seilių burbulus.

– Ga, ga, ga, – taria jis, pakėlęs galvą. Nužiūrinėju sūnėno veidą.

– Aš tiesiog. Tik... – Tik ką, Alvina? *Jis panašus į tave?* Atskiriu mažyčio veido bruožus: akys tikrai mano. Mano nosis, mano lūpos ir mano smakras. Bet kur juos atpažinčiau. Jis atrodo kaip aš kūdikystėje. Galėtų būti mano sūnus.

Iš pilvo kaip iš šviežio pjūvio veržiasi skausmas ir aš prisimenu ligoninės dezinfekuojamojo skysčio graužimą, baliklio dvoką, tuščias lubų akis, dusinančias užuolaidas, pernelyg baltas sienas, tuščią vazą prie lovos, aplinkinių aimanas, blizgias

adatas, kartonines dėžės vėmalams ir veriantį skausmą, vedantį iš proto, ir likusias dantų žymes ant rankų, ir

kraują,

kraują,

kraują.

Praėjo aštuoneri metai.

Ir viskas dėl jos kaltės.

– Tiesiog... Jis toks gražus, – pagaliau pritariu, nustebindama save. Bet tikrai – jis angeliškas. Betė šypsosi, ji žino.

– Ačiū, – išdidžiai atsako ir pirštais perbraukdama auksines garbanas pabučiuoja cherubino galvelę. Ernestas nuostabus, kaip vienas iš tų kūdikių modelių reklamose metro, kaip miegantis berniukas koridoriaus paveiksle. Didelės mėlynos akys primena vandenyną. Ernis man nusišypso – tokie naivūs optimistai būna tik vaikai. Jo skruostai apskriti ir rausvi kaip zefyrai, jis gyvas saldainis. Saldus. Mielas. Niekada jai nesakiau apie nėštumą. Ji nežino, kad patyriau persileidimą. Bet nežinojimas neatleidžia.

– Nori jį palaikyti?

– Ką? Ne. – Mane apima panika.

– Erni, ar nori apkabinti tetą Alviną? – paklausia Betė, pakelia jį ir ištiesia man.

– Ne, viskas gerai, aš niekada nelaikiau...

– Nekvailiok, viskas bus gerai. Tu jam patinki. Aš matau. – Ji nusijuokia. – Gal nori sugirdyti buteliuką?

Ir štai jis man ant kelių, toks lengvutis, bet toks putnus. Stipriai jį laikau, visas mano kūnas įsitempęs, klaikiai bijau, kad išmėsiu, sulaužysiu ar dar blogiau. Ernis žiūri į mane, guguoja, kikena.

– Ma, ma, ma.

Regis, jam viskas gerai.

Klausau, kaip jis kvėpuoja, įkvepia ir iškvepia, negiliai kaip kačiukas, užuodžiu vonios putomis kvepiančius plaukus.

Mirksiu, stengdamasi sulaikyti ašaras. Kaip nesąžininga. Tai turėtų būti *mano* kūdikis. Noriu niekada jo nepaleisti.

– Mama, – sako jis ir tiesiasi į Betę.

– Aaa, – nutęsia Betė. – Nori mamytės.

– Paimk, – tariu, atiduodama berniuką. – Jis tavo, tu ir paimk. Betė susiraukia.

Mano skruostai nurausta. Čia per karšta. Ar kas nors įjungė šildymą?

– Ma, ma, ma.

Ji dėl visko kalta ir aš niekada jai neatleisiu.

– Ma, ma, ma, ma, ma.

*

– Tai kas nutiko darbe? – paklausia ji, tiesdama man žirkles, kad galėčiau nusikirpti etiketę nuo naujo bikinio. Tai juodos ir raudonos spalvų „Prados“ bikinis be petnešėlių, su blizgančiais akmenėliais priekyje. Žirkles gerai išgalastos.

– A, šitai... – Čekšt. – Man taip puikiai sekėsi, kad apie mane sužinojo konkurentai. – Čirkšt. – Ir nuviliojo. – Šmaukšt. – Gali patikėti?

– Eik tu! – šūkteli ji. – Nežinojau, kad poetus irgi medžioja.

– Gerokai daugiau pinigų. Įmonės automobilis. – Mesteliu žirkles ant lovos.

– Tikrai? Tai kas ten tokie buvo?

– Kas? – perklausiu. Atsisėgu ir nusivelku suknelę, ant odos lieka raudonos linijos ten, kur buvo įsirėžusios siūlės.

– Konkurentai?

– Emm... – Atsisėgu liemenėlę. – *Esquire?* Žurnalas. Jiems reikėjo vyriausiojo poeto.

Ji nužvelgia mane nuo galvos iki kojų. Nemanau, kad tiki.

– Tai tave atleido?

– Atleido? *Ne*. – Ji stebi, kaip nusimaunu kelnaites, nužiūri bikinio liniją. Nuisisuku.

– O tavo naujasis butas Londone? Kaip sekasi su kambariokais?

Palieku drabužių krūvelę ant žemės, bet Betė atrodo pasibaisėjusi – jos lūpos virto siaura linija, todėl tvarkingai juos sulankstau ir pasidedu kojūgalyje.

– Grehemas ir Pem? Ak... Žinai, jie šaunūs, – atsakau. – Greičiau šeima nei draugai. Mes nuo pat pradžių labai susibendravome. – Įlipu į bikinio kelnaites, trukteliu jas aukštyn. Kažkas sutraška. Prie tarpkojo vis dar prilipęs plastikinis lipdukas. Nusimovusi kelnaites jį nuplėšiu.

– Aha... Tai negali jų pakęsti? – kreivai šypsodamasi taria Betė.

Kaip jai tai pavyksta? Lyg skaitytų sumautas mintis. Pasižiūriu į žirkles. Apskritos juodos rankenėlės. Ilgi sidabriniai ašmenys. Žiba. Blizga. Spindi saulės šviesoje. Kviečia mane vardu.

– Jie... *Normalūs*, – tariau. Pasitaisau bikinį, petnešėlės įsirėžia į odą kaip vielutė sūriui pjauti. Jai visai nereikia žinoti, kad jie mane išmetė.

Betė apsilvilkusi mažulytį bikinį su juostele, išilgai dryžuotą rausva ir kremine spalvomis. Savo naująjį bikinį apgaubiu „Louis Vuitton“ sarongu ir užsimaukšlinu didžiulę šiaudinę skrybėlę. Kaip mudvi su Bete galime būti to paties dydžio, jei aš atrodau stora?

*

Drybsome prie baseino, gerdamos saulės spindulius, – šezlonge tirpstu kaip vaniliniai ledai. Saulė negailestinga: nors pasitėpiu

kremu nuo saulės su SPF 50, oda jau svyla. Keliai nusidažė pavojinga raudona spalva. Stebiu, kaip, pasiėmusi savo „iPhone“, sesuo suveda kodą: 1996. Na, tokį prisiminti lengva – tai metai, kai „Spice Girls“ išleido „Wannabe“. Ji parašo kažkam žinutę su daug bučkių.

Į kiemą išeina moteris, nešina padėklą su šaltu limonadu ir degtine. Absoliutas, kurį pirkau Betei. Po velnių, kaip laiku, nes buvo pradėjusi ryti neviltis. Betė nepaliaudama pliurpė daugiau kaip valandą. Ilgiau nelabai galiu išverti. Moters tamsios akys, garbanoti juodi plaukai, o ruda oda primena išdirbtą. Ji man nusišypso.

– *Mama mia!* Juk tai dvi Elizabetės! – šūkteli ji, suploja rankomis ir pirštų galiukais paliečia lūpas.

Ak, štai ir prasideda: nemokamos linksmybės, išsigimėlių šou, susidvejinimas. Sušikti spoksantys žvilgsniai. Reikėtų imti mokestį už minutę. Abi būtume milijonierės (ne tik Betė).

Betė nusijuokia tuo nerūpestingu juoku.

– *Non chi credo**, – judvi atrodote vienodai! – sako dama.

Nemanau. Ji tikriausiai kvailoka. Ar Italijoje nebūna dvynių?

– Alve, tai Emilija, nuostabioji mūsų auklė ir namų tvarkytoja. Emilija, tai mano sesuo Alvina.

– *Piacere***, – nužiūrinėdama mane, taria moteris. Pasimuis-tau ant šezlongo. Pasislepiu po skrybėle.

– Aha, – atsakau.

Mano sesuo turi *vergių*? Na, žinoma. Ir aš turėčiau tris, jei tik įpirkčiau: viena ruošų valgį, kita tvarkytų namus, o dar kita vėduotų sode milžinišku lapu – čia suknistai karšta.

– Ji čia *gyvena*? – paklausiu, Emilijai išėjus.

* Negaliu patikėti (it.).

** Malonu susipažinti (it.).

– Dievulėliau, ne. Ji gyvena tame rausvame namelyje už kampo. Su palei duris kabančiomis pintinėmis. Čia ji dirba tik nuo septynių iki devynių, šešias dienas per savaitę.

– Ak. Tik tiek? – Ir kaipgi Betė susitvarko?

– Svarsčiau, gal reikėtų paieškoti ko nors, kas įsikraustytų ir padėtų naktį, na, žinai, su visais kūdikio reikalais, bet jis taip gerai miega. Man to visai nereikia.

– Mmm.

Visais tais kūdikio reikalais... Dieve, ji tokia tinginė. Net mamos pareigas pavedė kažkam kitam. Nagi, kiek galima. Nejau taip sunku? *Oktomama* turi *aštuonis* vaikus, Betė – tik vieną. Daugiau gi neturi ką veikti, nedirba. Ne, deginimasis – ne darbas. Tik nesakykite, kad ji rašo dar vieną knygą. Neprisiverčiu paklausti.

Šliurpiu savo limonadą – jis vėsus, rūgštus, citrusinis, su degtinės laipsniais. Jau galvoju apie antrą. Turiu sutikti, Emilija maišo rimtus kokteilius. Gal ji iš tiesų nuostabi?

– Kalbi su ja angliškai? Su Emilija? – paklausiu.

– Taip, – atsako Betė.

– Itališkai neišmokai?

Betė meta kreivą žvilgsnį.

– Ne, o kam?

Sakiau: *tinginė*.

– Visi kalba angliškai. Šiaip ar taip... Nenoriu čia likti amžinai... – Ji nutyla, lyg būtų pasakiusi per daug.

– Rimtai? Kodėl ne? Kas čia negerai? – Man viskas atrodo kuo puikiausiai. Stebiu, kaip saulė atsispindi baseino paviršiuje lyg tūkstantis žvilgančių deimantų.

– Ak, nieko. Na... Kalba niekada nepatiko. Man geriau sekasi vokiečių. – Ji užsimerkia ir atsilošia. Tema baigta. Netrukus išgirsiu, kad jie kraustosi į Miuncheną.

Tai pirmas kartas nuo mano atvykimo, kai Betė nekalba. Alkoholis kraujyje ir nugarą glostanti šiluma migdo, bet staiga kažkur kairėje pasigirsta čaižus burzgimas. Atplēšiu akis. Betė jau sėdi, pasirengusi aiškintis. Ji pašoka nuo šezlongo it gazelė ar voverė skraiduolė ir lekia triukšmo link. Vargais negalais asistojū ir pasileidžiu per pievelę, pakeliui apsigobdama sarongu.

Vyras pjūklū pjauna medį. Geras pjūklas.

– Ei, ką darai? – šaukia Betė.

Akivaizdu, kad jis ne sodininkas. Jis ir toliau pjauna, kol medis nuvirsta. Buvo citrinmedis. Dabar malkos. Dvokia degalais ir citrinmedžio lapais. Vyras nusitraukia savo „Perspex“ akinius, už jų pasirodo ledinės mėlynos akys, šaltos kaip Danielio Kreigo. Jis išjungia pjūklą ir iš burnos išsitraukia cigaretę. Nuo juosmens nuogas, aukštas, platus ir visas varva prakaitu. Iš gumbuo kelnėse spėju, kad kokie 20 centimetrų. Ir neblogo storio. Atrodo, kad sportuoja. Primeną Čaningą Teitamą. (Po velnių, reikėjo pasiimti jo plakatą. Žinojau, kad kažką pamiršau...) Jo smakre – pabučiuoti kviečianti duobutė, tokia tobula, lyg pridėta fotošopu. Tamsiai blondiniški plaukai greičiau susivėlę nei suvelti, sušukuoti nuo kaktos ir prispausti juosta – gal kiek mergaitiška. Bet, kaip ir Leonardui Dikaprijui bei aukščiausios lygos futbolininkams, jam kažkaip pavyksta su ja atrodyti gerai.

Kas galėjo pamanyti, kad Betė galiniame sode slepia seksualius medkirčius? Dėl to buvo verta pabusti.

– Sakiau tavo vyrui, kad jį reikia kirsti. Nenukirto. Dabar jo nebėr, – atsako jis su stipriu itališku akcentu. Akivaizdu, kad vietinis. Vietinis, kuriam tas medis nepatiko.

– Salvatore, negali tiesiog imti ir nupjauti svetimo medžio, – pyksta Betė.

– Galiu. Nupjoviau.

Nepasiginčysi.

– Ambrodžio pasius.

Salvatorė lėtai įtraukia cigaretės. Neatrodo, kad jam rūpėtų.

– Sakiau jam, kad tas medis vagia mano šviesą. Man reikia šviesos skulptūroms. Sakiau: kentės arba Ambrodžio, arba medis. Turėtų džiaugtis, kad pasirinkau medį. – Jis nusišypso – koks žavus, nerūpestingas it roko žvaigždė. Plaukuota krūtinė. Bran-gus laikrodis. Tikriausiai garsus menininkas, jei įperka „Patek Philippe“. Vyras atbula ranka nusibraukia nuo kaktos prakaitą.

Stovime ir vėpsome į medį. Tada Salvatorė pastebi mane.

– Judvi giminės? – Jis nusijuokia, mostelėdamas nuorū-ka. Mūsų akys susitinka. Jis nenusisuka – žvilgsnis ir kuklus, ir įžūlus. Betė žiojasi atsakyti, bet iš vilos išlekia Ambrodžio. Šauk-damas.

– *Ma che cazzo hai fatto?** – rėkia iš kito sodo galo. Atrodo įraudęs. – Tą medį pasodino mano tėvas! *Merde*** , Salvatore, jau atsibodai su savo suknistomis skulptūromis!

Vyrai ima gyvai itališkai šaukti. Nė nenutuokiu, ką sako, bet skamba audringai. Mudvi su Bete kurį laiką stovime kaitroje ir stebime. Jie galynėjasi, kuris stipriau sumosuos rankomis ir kieno balsas labiau apkurtins, artėja vienas prie kito, jau beveik dulkinasi, staugia į veidą vis garsiau ir pikčiau.

– Dingstam, – galiausiai užverčia akis Betė. Ji paima mane už rankos ir nusiveda vilos link. – Einam, apsirengsim – noriu parodyti kai ką ypatinga.

– Žinoma, – atsakau, nors ji ir *neklausė*. Lažinuosi, kad tai... *Tikroji* priežastis, kodėl čia pasikvietė.

Man labiau patiktų stebėti muštynes.

* Po velnių, ką padarei? (it.)

** Šūdas (it.).

Aštuntas skyrius

Iriamės per karštį, kol pasiekiamo amfiteatrą. Primadonų plakatai reklamuoja operą – ką tik rodė Verdžio „Nabuką“. Ak, Nabuchodonosarai, pakvaišęs Babilonijos karaliau, – argi ne jis ištrėmė žydus iš gimtųjų žemių Danieliaus knygoje? Žinojau, kad ne veltui beveik dešimtį metų kasdien buvau verčiama eiti į sekmadienio mokyklėlę. Pagaliau pravertė.

Iš autobuso pasipila beisbolo kepurėlių ir kuprinių minia, pasigirsta spragsėjimas. Jie vilki ne savo dydžio marškinėlius ir mūvi kojines su basutėmis. Zuja aplink įėjimą kaip skėriai. Sumauti turistai. Žinau, aš irgi turistė, bet vis tiek jų nekenčiu. Arčvėjuje jų nematėm – šioks toks plusas.

Betė pažįsta apsaugininką – aukštą šviesiaplaukį žibančiomis akimis. Jis atrodo maždaug dvidešimt penkerių, apsivilkęs uniformą: iškrakmolytus baltus marškinius ir chaki spalvos šortus. Ne kažin kas. Jis skubina mus pro eilę, mirteli ir man, mėgaudamasis besidvejinančiu vaizdu. Iškrypėlis.

– Mes savotiški draugai, – paaiškina Betė. – Dažnai čia ateinu... Mane įkvepia.

Įkvepia? Jergutėliau. Labiau pasipūsti neįmanoma. Įkvepia kam? Parašyti bobišką romaniūkštį? Esu tikra, kad mūza turi svarbesnių reikalų nei lūkuriuoti amfiteatruose, kada pasirodys mano dvynė. Ji ne rašytoja, ji turtuolio žmona. Jei Betė parašys dar vieną *romantinę komediją* apie įsimylėjusią pagrindinę

veikėją su laiminga pabaiga, nusižudysiu. O gal tai tiesiog reiškia, kad ji jį dulkina? Bet ne. Tik ne mano sesuo. Tai greičiau būtų mano stilius, ne Betės. Nors nesakau, kad aš *lengvai priinama*.

Ji veda mane suklypusiais laiptais į auditorijos galą. Uždususi lipu nesibaigiančiomis pakopomis. Man iš tikrųjų niekas nerūpi – čia per karšta. Noriu dar vieno degtinės ir ledinio limonado kokteilio. Kai užlipu į viršų ir atsisuku, suprantu, dėl ko lipome.

– Oho.

– Tau patinka? – paklausia Betė.

Štai ką žmonės vadina „Žemės pornografija“. Scenoje matyti dramatiškiausias kraštovaizdis. Kone girdžiu jį įgarsinantį Maiklą Poliną – kažkas apie korintiečių kolonas, Euripidą, Sofoklą ir Aischilą.

– Kas ten per kalnas? – pasiteirauju, durdama pirštu į didžiulį juodą kalno formos daiktą.

– Tai ne kalnas, o ugnikalnis. Etna? Prisimeni?

– A, taip. – Žinoma, kaip galėjau pamiršti.

– Ar jis aktyvus? – paklausiu prisimerkusi, kad galėčiau apžiūrėti viršūnę: Etna rūksta vaiskame danguje.

– Taip, bet nesijaudink.

Aš vis tiek jaudinsiuos. Mačiau, kas nutiko tiems žmonėms Pompėjoje.

– Italai vadina ją *Mongibello*, gražiuoju kalnu, – kalba ji.

– Sakiau, kad kalnas.

Nors labai *bello* neatrodo. Greičiau mirtinas. Suvirpu ir nusisuku į jūrą. Kolonos rėmina ugnikalnio šlaitus, šie nuo pat kraterio leidžiasi į vandenį. Ir taip, Viduržemio jūra tikrai spindi, matyt, Betė buvo teisi. Giliai įkvepiu, jaučiu ore druską. *Mamma mia...* Čia dar geriau, nei rašė žurnalai. Galėčiau padaryti nuotrauką ir įkelti į instagramą be jokių spalvotų filtrų. Bet

tūkstančiai žmonių jau yra padarę tūkstančius vienodų kadru, tad negaišiu laiko.

Sédime greta ant karšto akmens ir žvelgiame tolyn į senovės Graikiją. Atsisuku į Betę ir pirmą kartą pastebiu jai ant rankos kažką mėlyna – tai mėlynė, didelė kaip vyro kumštis. Ji mėgino paslėpti ją makiažu, bet rankovė dalį nutrynė.

– Šūdas, Bete! Kas čia? – klausiu, atitraukdama rankovę.

– Nieko, – atsako ji ir nutempia atgal. – Nesvarbu, pamiršk.

– Ne *nieko*. Kaip ją įsitaisei? – Žiūriu į akis.

– Nukritau nuo kopėčių sode, – atsiliepia ji.

Na, čia tai melas. Betė papurto galvą.

– Alve, klausyk, turiu tavęs kai ko paprašyti. Tai svarbu, gerai? Keičia temą. Kurgi ne.

– Po velnių, Bete. Ar tai Ambrodžio darbas? – paklausiu, bet nė akimirkos tuo netikiu. Jis per karštas, kad muštų žmoną. Abejoju, kad jis geria „Stella“ ar turi seną liemenę.

– Alvina! Prašau. Tiesiog paklausk, – sako ji.

Betė nieko nepaneigė, bet kodėl gi man nepasako? Jos balsas darosi vis aukštesnis.

– O Dieve, kas?

Klausk pagaliau. Čia per karšta šiam pokalbiui. Svajoju apie vonią, pilną ledo.

Staiga iš niekur išnyra japonė su „Hello Kitty“ marškinėliais, už ją pačią didesne kuprine ir duria į savo telefoną.

– Prašau?

Pažvelgiu į Betę, bet ši nė nekrusteli.

– Jei jau taip reikia. – Atsistuju. Ji iškelia du pirštus – pergails ženklą – ir plačiai išsišiepia fotoaparatu. Ji miela. Nutaikau kamerą taip, kad galva netilptų į kadra, matyti tik keliai ir pėdos: rausvi sportbačiai su platforma ir baltos nertos kojinės. Spragteliu. Mergaitei nušokavus tolyn, vėl atsisėdu.

– Alve? – prabyla Betė. A, gerai, pradėkim. Nagi. Tikroji priežastis, kodėl aš čia. Negali būti, kad ji tiesiog manęs *pasiilgo*. Inksto aš jai neduosiu, gali pamiršti. Reikėjo savaisiais rūpintis. Betės lūpos niūriai suspaustos. Nužiūrinėju strazdanas ant nosies ir svarstau, ar manosios tokios pat. Tikriausiai, nors niekas niekada tuo nesidomėjo... – Rytoj man reikės, kad kelias valandas apsimestum manimi. Ar gali?

– *Ką?*

– Rytoj po pietų reikės, kad pasikeistum su manimi vietomis. Neilgam. Niekas nesužinos. Prašau, pasakyk, kad padėsi.

Kas per velniava?

Tai štai kodėl ji mane pasikvietė, kodėl atrodė tokia apimta nevilties, kodėl sumokėjo už bilietus: „Man tavęs reikia. Maldauju. Atvažiuok...“ Ji neįtikėtina, ta mano sesuo.

– Kaip mokykloje, prisimeni? Nuolat keisdavomės per pamokas ir niekas niekada nepastebėjo, – kalba Betė.

– Bet tada buvome jaunesnės, atrodėme *vienodai*. Žinoma, kad visi pastebės. Tik pasižiūrėk į mus...

– Alve, mes identiškos. *Identiškos*. Pagauni? Žinau, kad *mums* neatrodo, kad esame panašios, bet visiems kitiems esame vienodos. Bus paprasta. Pasakysi, kad popietei išeini, kad nusivesi Ernį pasivaikščioti. Susikeisime drabužiais, vienodai susisegsime plaukus, bet išeisiu aš.

Prisimerkiu.

– Kodėl? Kur eisi? Ką darysi? Kam tokia paslaptis? – Mano sesulė viską suplanavo...

– Prašau, neklausinėk. Man labai to reikia, Alve, tikrai. Jei galėčiau, tikrai pasakyčiau. Suprastum.

– Tai pasakyk ir aš suprasiu.

Kaip ji drįsta? Išlepinta mergšė. Tikisi, kad vos tik pajudins pirštą, pulsiau vykdyti jos nurodymų. „Padaryk tą, Alve. Padaryk aną.“ Sugniaužiu kumštį. Jaučiu, kaip įsitempia pečiai.

– Ne!

Ji pašoka. Jaučiu, kad išeis, bet ji tik užverčia galvą į dangų ir pakelia balsą:

– O Dieve, Alve, *prašau!* Man tavęs reikia.

Jos apatinė lūpa ima virpėti. Nejau tikrai apsibliaus? Mes vėl vaikai, ginčijamės, pykstamės dėl žaislo, ir sušikta Betė visada gauna tai, ko nori. Sukandu dantis.

– Alve, prašau, tu turi man padėti. – Didelės žalios jos akys pasrūva ašaromis. – Dėl manęs?

Dėl Dievo meilės... Jei sutiksiu, gal ji paliks mane ramybėje? Jei sutiksiu, ji liks man skolinga. O tai praverstų. Ji žino, kad turės atsilyginti. Kaži, ką ji veiks? Apiplėš banką? Apšaudys ką nors iš automobilio? O gal prasisuks „Prados“ parduotuvėje? Bet ne, ne Betė. Ji per daug gera. Per gerai išauklėta. Tikriausiai tiesiog nueis į biblioteką, kad nereikėtų mokėti baudos už ne laiku grąžintą knygą.

Nuduriu akis į Betės pėdas.

– Batai, – sakau. – Padėsiu, bet noriu batų. – Pasigailiu, vos tik prasižiojusi. Tai siaubinga mintis – Ambrodžio ji tikrai neapmaus. Jis per dvi sekundes supras, kad tai aš.

– Kurių batų, šitų?

Ji iškiša kojas ir krypteli kulkšnis. Abi žiūrime į žvilgančias auksines basutes aukštu kulnu. Jos primena diskotekų šviestuvą, pririjusį kreko. Dievinu jas labiau nei gyvenimą.

– Žinoma! – Ji švytėdama pašoka. Rankomis apsideja man kaklą ir šlapiai pakšteli į skruostą.

– Bet keičiamės tik popietei, – patikslinu.

Ji man skolinga. Daug. Daugiau nei tik batus. Nors batai dieviški.

– Ir šiek tiek vakaro... Vos kelias valandas.

Ji uždeda ranką man ant peties, akyse žvilga ašaros.

Liūdnam nusišypso.

– Ačiū, Alve.

Ji vėl mane myli.

Grijtame į vilą, dangus nusidažo molio spalva. Betė įsikimba man į parankę – einame kone kaip geriausios draugės. Bet mudvi ne draugės. Nebuvome draugės nuo Oksfordo, nuo tada, kai permiegojau su Ambrodžio. Aš tai žinau ir ji tai žino. Ji apsimeta, nes šio to nori, to, ką suteikti galiu tik aš.

Jei tai padarysiu, gal ji man atleis? Gal būsimė atsiskaičiusios.